

de philanthropiske Bemærkninger, som den ærede Rigsdagsmand, der nys havde Ordet, har fremsat; jeg troer, at de ligge udenfor nærværende Spørgsmaal. Det, som det efter mit Begreb dreier sig om, er, hvorvidt det oprindeligt fra Regjeringen fremkomne Lovforslag og Forslaget, saaledes som det senere er forandret i Folkethinget, er stemmende med de Udtryk, der findes i Grundlovsindskrænkningen om Coloniernes indre Anliggender. Jeg har hørt det ærede Medlem sige: „Ja, „indre“, det er enten særlige eller fælles.“ Det er et Begreb, som jeg ikke troer man skal kunne opstille; men det, der egentligt har undret mig, det er, at det ærede Medlem har sagt, at det, jeg fremsatte, var en ganske ny Tanke. Jeg beder den ærede Rigsdagsmand undskylde, min Tanke er saa gammel som det første Forslag om Fælles og Særligt. Jeg skal med den høitærede Formands Tilladelse oplæse et Par ganske korte Udringninger af den daværende Finantsminister, da han fremlagde Finantslovsforslaget for 1854—55, hvor han yttrede sig om Vestindien. Han siger nemlig: „Fremdeles er det at bemærke, at Overskuddet af de vestindiske Besiddelser er opført som en fælles Indtægtspost paa samme Maade, som Tilfældet har været før 1848.“ Finantsministeren opførte som bekendt et Minus som Overskud, hvilket var en ganske særegen Posteringsmaade; han sagde: „Udbyttet af de vestindiske Colonier, enten det er et Minus eller et Plus, henhører til de fælles Indtægter eller Udgifter, men Bestyrelsen af Besiddelserne, saaledes som den var før 1848, er hos Kongeriget alene.“ Det hedder nemlig videre: „Det ubeløffer naturligvis ikke, at Coloniernes indre Lovgivnings- og Administrations-Anliggender betragtes som et for Kongeriget særegent Anliggende i Overensstemmelse med det Grundlovsudkast, der har været Rigsdagen foreslagt. Det har ogsaa altid tilforn været saaledes, at de indre vestindiske Forhold have været betragtede som Kongeriget særligt vedkommende; men det Overskud eller den Underbalance, hvad Udsaldet maatte blive, som der viser sig ved Coloniernes samlede Indtægts- og Udgiftsvæsen, er blevet betragtet som Kronen i det Hele vedkommende“ — og derpaa gaaer han over til

den curieuse Posteringsmaade og opfører et Minus som Plus. Altsaa, da Spørgsmaalet første Gang kom for om Fælles og Særligt med Hensyn til Colonierne, da blev det forklaret paa den Maade, at det blev saaledes som hidtil; og hvorledes var det da? Det er jo en bekendt Sag, at det var de danske Departementer, det var det danske Cancelli, som havde dermed at gjøre, og derfor siger den danske Finantsminister ogsaa tydeligt, at det er Kongeriget særligt vedkommende, altsaa Lovgivningen og Administrationsvæsenet henhøre til Kongeriget; det er Forklaringen af „indre“. Det er altsaa ikke et Paasund eller noget Nyt af mig; men det er den Idee, som først kom frem, da der var Tale om Fælles og Særligt. Men jeg vil endnu dertil føie, at man skal ikke kunne sige, at indre Anliggender ere det Samme som særlige. Hvor vil man finde en Forklaring, hvor vil man finde en Logik, ved hvis Hjælp man vil kunne sige: ja, der staaer „indre“, men der menes „særlige“? Det er jo to aldeles forskjellige Begreber; det lader sig, troer jeg, slet ikke bevise. Dernæst har jeg ikke omtalt Lovgivningen; jeg har gjort opmærksom paa det Skadelige med Hensyn til Finantsvæsenet i at dele Coloniernes finantsele Anliggender under forskellige Departementer; — det er hovedsagelig fra denne Side, med Hensyn til Colonierne, at jeg opponerer mod nærværende Forslag; — der er i mine Tanker Intet skadeligere for Coloniernes Fremgang, end det, at ville stille det, der hører sammen, i forskellige Dele; — og endelig er det efter min Anskuelse, med Hensyn til Kundgjørelsen af 2den October 1855, at jeg har opponeret. Jeg troer, at det er en Ret, som tilkommer Kongeriget, der ved dette Forslag kræntes, og jeg har reist mig for at forsvare den. Det er muligt, at jeg tager feil i min Anskuelse; men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at dette hele Lovforslags Skæbne har allerede viist Frugten af den Indretning, at ville dele finantsele Bestyrelser, at ville stille Kongerigets Finantsvæsen fra det fælles Finantsvæsen. Derved er fremkommet det, som den ærede Taler, der nys havde Ordet, har betegnet paa den Maade, at Finantsministeren for de fælles Anliggender har i polemisk Hensigt forlangt 75,000 Rb. af Rigsdagen, naar den